

Sygn. akt *I ACa 1470/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Nowicki

Sędziowie: SA Małgorzata Mazurkiewicz – Talaga (spr.)

SO (del.) Ryszard Małecki

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. D.**

przeciwko **Skarbowi Państwa (...)** (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 15 lipca 2015 r. sygn. akt I C 2900/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten tylko sposób, że datę początkową biegu odsetek ustala na dzień 15 lipca 2015 roku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Małgorzata Mazurkiewicz – Talaga SSA Jacek Nowicki SSO (del.) Ryszard Małecki

Sygn. akt I ACa 1470/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem dnia 15 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w punkcie 1. zasądził od pozwanego Skarbu Państwa - (...) (...) na rzecz powoda A. D. kwotę 723.033 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2012r. do dnia zapłaty, w punkcie 2. w pozostałym zakresie powództwo oddalił i orzekł o kosztach postępowania.

Wydając powyższy wyrok Sąd I instancji ustalił, że F. D. była właścicielką nieruchomości położonej w P. przy ul. (...) (obecnie ulica (...)), o powierzchni 2.553 m², zapisanej w księdze wieczystej KW P. tom 15 wykaz L. 368). Od frontu nieruchomości znajdował się na budynek mieszkalny, który w 1947 r. został odbudowany, w tylnej części budynek magazynowy (oficyna) odbudowany na ocalałych od zniszczeń fundamentach i murach piwnicznych o 2

kondygnacjach. Na nieruchomości był dostęp do sieci wodnej, kanalizacyjnej i świetlnej. W budynkach gospodarczych planowano otworzyć tłocznię soków.

Orzeczeniem z 30 listopada 1953 r. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w P. orzekło o wywłaszczeniu na rzecz państwa F. D. z wyżej wymienionej nieruchomości. Na mocy decyzji Odwoławczej Komisji Wywłaszczeniowej przy Wojewódzkiej Radzie Narodowej w P. z 8 kwietnia 1954 r. orzeczenie to zostało utrzymane w mocy. Decyzją z 7 sierpnia 1959 r. Prezydium Rady Narodowej Miasta P. uchylilo orzeczenie wywłaszczeniowe z 30 listopada 1953 r. w części dotyczącej powierzchni 685 m², która to część została zwrócona F. D. – działka ta jest zapisana w księdze wieczystej pod numerem (...). Zwrócona nieruchomość działki odejmowała frontową część wywłaszczonej działki, na której znajdował się budynek mieszkalny.

Orzeczeniem z 5 lipca 1956 r. ustalono wartość nieruchomości położonej w P. przy ul. (...). Ś. 32 o powierzchni 2.553 m². Wartość ta została określona na kwotę 46.817,40 zł – a składała się na nią m.in. wartość budynku mieszkalnego i gospodarczego.

Prezydium Rady Narodowej miasta P. w dniu 30 listopada 1959 r. orzekło o przyznaniu F. D. odszkodowania za wywłączoną nieruchomość w łącznej kwocie 16.024,76 zł (na którą to kwotę składał się m.in. grunt o powierzchni 1.868 m² – tj. z wyłączeniem gruntu zwróconego F. D.). Orzeczenie to F. D. odebrała 5 grudnia 1959 r., co potwierdziła własnoręcznym podpisem. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że wypłata odszkodowania nastąpi na podstawie prawomocnego orzeczenia o odszkodowaniu po uprzednim przedstawieniu Bankowi (...) Oddział w P. przez uprawnioną do podjęcia odszkodowania, zaświadczenia Sądu Powiatowego o stanie obciążenia nieruchomości, względnie po przedłożeniu zgodny pisemnej wierzycieli na wypłacenie jej odszkodowania w całości. Od powyższego orzeczenia pismem z 17 grudnia 1959 r. sprzeciw wniosła F. D.. Sprzeciw ten nie został uwzględniony.

P. D. (jedeny spadkobierca F. D.) reprezentowany przez A. D. wystąpił z wnioskiem o stwierdzenie nieważności orzeczenia z 30 listopada 1953 r. utrzymanego w mocy decyzją z 8 kwietnia 1954 r. Decyzją z 30 czerwca 2003 r. (nr (...) (...)) Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i (...) Miast stwierdził nieważność decyzji Odwoławczej Komisji Wywłaszczeniowej przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w P. o wywłaszczeniu nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), stanowiącej własność F. D.. Decyzją z 24 listopada 2003 r. Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i (...) Miast utrzymał w mocy swoją decyzję z 30 czerwca 2003 r. Wyrokiem z 7 kwietnia 2005 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. uchylił decyzję Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i (...) Miast z 24 listopada 2003 r. oraz poprzedzającą ją decyzję z 30 czerwca 2003 r. wskazując, że Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i (...) Miast w uzasadnieniach rozstrzygnięć nie wyjaśnił przyczyny uznania naruszenia przepisów w związku z wywłaszczeniem (art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych) za rażące naruszenia prawa oraz na czym ono polegało.

Decyzją z 30 czerwca 2009 r. (nr (...) (...)) Minister Infrastruktury stwierdził nieważność orzeczenia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w P. z dnia 30 listopada 1953 r. oraz utrzymującej go w mocy decyzji Odwoławczej Komisji Wywłaszczeniowej przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w P. z dnia 8 kwietnia 1954 r. w stosunku do działki oznaczonej obecnie numerem(...) oraz stwierdził ich wydanie z naruszeniem prawa w stosunku do działki oznaczonej obecnie numerem (...) i nr (...). Z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej decyzją Ministra Infrastruktury z 30 czerwca 2009 r. wystąpił Prezydent Miasta P. oraz P. D.. Decyzją z 1 grudnia 2010 r. (...) (...) Minister Infrastruktury uchylił decyzję Ministra Infrastruktury z 30 czerwca 2009 r. w części dotyczącej działki nr (...) i jednocześnie w zakresie dotyczącym działki nr (...) umorzył postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji, a w zakresie dotyczącym działki nr (...) stwierdził wydanie decyzji z 30 listopada 1953 r. i z 8 kwietnia 1954 r. z naruszeniem prawa oraz utrzymał decyzję Ministra Infrastruktury z 30 czerwca 2009 r. w pozostałej części dotyczącej stwierdzenia, że orzeczenia z 30 listopada 1953 r. oraz z 8 kwietnia 1954 r. zostały wydane z naruszeniem prawa w stosunku do działki oznaczonej obecnie jako działka (...). Wyrokiem z 5 sierpnia 2011 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. w związku ze skargą Prezydenta Miasta P. wykonującego zadania z zakresu administracji rządowej i Wojskowego

Zarządu Infrastruktury w (...) na decyzję Ministra Infrastruktury z 1 grudnia 2010 r. w przedmiocie wydania decyzji z naruszeniem prawa oddalił skargi.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z 22 czerwca 1979 r. spadek po F. D. zmarłej w dniu 17 listopada 1978 r. w N. na podstawie testamentu zwykłego z 20 kwietnia 1974 r. otwartego i ogłoszonego w Państwowym Biurze Notarialnym w P. dnia 4 grudnia 1978 r. nabył jej wnuk P. D. w całości.

W dniu 21 sierpnia 2013 r. spadkobierca właścicielki – P. D. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której zbywający (P. D.) przeniósł na rzecz nabywcy (A. D.) roszczenie odszkodowawcze wobec Skarbu Państwa związane z decyzją z 1 grudnia 2010 r. wydaną przez Ministra Infrastruktury, w której stwierdzono, że decyzje Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w P. z 30 listopada 1953 r. oraz Odwoławczej Komisji Wywłaszczeniowej przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w P. z 8 kwietnia 1954 r. dotyczące działek nr (...), na podstawie których wywłaszczono F. D. zostały wydane z naruszeniem prawa.

Pismem z 4 czerwca 2012 r. powód wystosował do Wojewody (...) w P. wezwanie, w którym domagał się przystąpienia przez Wojewodę do rozmów i negocjacji mających na celu ugodowe zakończenie sporu związanego z wypłatą odszkodowania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. Wskazał także, że w przypadku niezajęcia przez Wojewodę stanowiska wezwanie powoda należy traktować jako wezwanie do zapłaty kwoty 4.988.800 zł tytułem odszkodowania z 14 dniowym terminem płatności – wezwanie to zostało odebrane przez pozwanego 6 czerwca 2012 r.

Aktualne wartość rynkowa nieruchomości – działki nr (...) zabudowanej budynkiem magazynowo produkcyjnym użytkowanej zgodnie z przeznaczeniem nieruchomości na funkcję gospodarczą (usługową) wynosi **752.733** zł, a wartość rynkowa działki nr (...) użytkowanej jako działka drogowa wynosi 141.461 zł.

Wartość rynkowa nieruchomości (...) oceniana przy uwzględnieniu, że bardziej racjonalną ekonomicznie byłaby rozbiorca występującego na gruncie budynku oraz wykorzystanie działki jako gruntu budowlano mieszkaniowego wynosi 1.419.902 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym, po przeprowadzeniu oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że powództwo częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ten częściowo (w odniesieniu do działki nr (...)) uwzględnił podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia wskazując, że decyzją ostateczną, od której nie przysługiwało odwołanie w toku instancji, w stosunku do działki oznaczonej numerem (...) była decyzja z dnia 30 czerwca 2009 r. i od tej daty należało liczyć trzyletni bieg przedawnienia. W tych okolicznościach wniesienie pozwu dnia 17 października 2013 r. należało uznać za spóźnione, a zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego, w tym zakresie, za skuteczny. Sam powód liczył się ze słusznością stanowiska pozwanego, czemu dał wyraz określając wartość odszkodowania za działkę (...) jedynie na poziomie 10 zł.

Z konstrukcji art. 160 § 1 k.p.a. wynika, że wydanie decyzji, której nieważność lub wydanie z naruszeniem prawa, następnie stwierdzono jest zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Powód opiera swe roszczenie na treści powołanego przepisu twierdząc, że jego poprzednik prawny poniósł szkodę w następstwie wydania decyzji z 30 listopada 1953 r. oraz decyzji Odwoławczej Komisji Wywłaszczeniowej przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w P. z 8 kwietnia 1954 r. utrzymującej tę pierwszą w mocy. Podstawowa przesłanka wystąpienia z takim roszczeniem została spełniona bowiem decyzją Ministra Infrastruktury z 1 grudnia 2010 r. stwierdzono, iż orzeczenia powyższe wydano z naruszeniem prawa.

Skutkiem wydania wadliwej decyzji wywłaszczeniowej jest, że aktualnie działka nr (...) stanowi własność Skarbu Państwa w trwałym zarządzie Wojskowego Zarządu Infrastruktury w (...) Oczywiście jest także, że istnieje bezpośredni związek przyczynowy (art. 361 § 1 k.c.) pomiędzy powstałą szkodą, a wydaniem decyzji wywłaszczeniowych.

Stan nieruchomości w zakresie jej zagospodarowania w dacie wywłaszczenia ani jej powierzchnia nie były sporne. W dacie wywłaszczenia sporna nieruchomość(...) zabudowana była budynkiem magazynowym i była zagospodarowana zgodnie z protokołem z dnia 26 września 1953 r. i użytkowana zgodnie z przeznaczeniem. Dla wartości nieruchomości według jej stanu z dnia wydania decyzji szkodzącej i cen z chwili wyrokowania ma znaczenie przeznaczenie nieruchomości w chwili zapadnięcia decyzji szkodzącej. W tym stanie rzeczy uznać należało, że wartość działki nr (...) wraz z pobudowanym na niej budynkiem magazynowym na dzień wydania decyzji szkodzącej i cen obecnych wynosiła **752.733** zł. Sąd I instancji pominął przy tym fakt, że w przyszłości w magazynach miała zostać zorganizowana tłocznia soków owocowych, nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż w dniu wydania decyzji o wywłaszczeniu tłocznia ta jeszcze nie funkcjonowała.

W sprawie kwestią sporną pozostawała okoliczność uzyskania przez poprzedniczkę prawną powoda F. D. odszkodowania na mocy orzeczenia z 1959 r. Bezsprzecznym było, że F. D. otrzymała orzeczenie dotyczące przyznania jej odszkodowania, w której wskazany był tryb ubiegania się o należną kwotę. Fakt, że od tego orzeczenia wniosła sprzeciw nie ma wpływu na istotę zagadnienia, bowiem – jak wynika z dokumentacji przedstawionej przez stronę pozwaną – sprzeciw ten nie został uwzględniony. F. D. musiała więc mieć świadomość konsekwencji nieuwzględnienia swojego środka zaskarżenia. Pozwany przedstawił komplet dokumentów, z których wynikało odpowiednie poinformowanie uprawnionej o możliwości otrzymania odszkodowania i o krokach, które należy podjąć, aby zostało ono wypłacone. W tych okolicznościach nie sposób było przyjąć, by to pozwanego po nieomal sześćdziesięciu latach obciążał dowód wykazania, że przyznane odszkodowanie zostało rzeczywiście wypłacone. To powód winien to wykazać. Ostatecznie to, czy F. D. z przysługującego jej uprawnienia do odszkodowania skorzystała jawi się jako kwestia poboczna, nie może bowiem pozwany ponosić konsekwencji za ewentualne zaniechania uprawnionego do otrzymania przyznanego odszkodowania.

Mając na uwadze, że wartość nieruchomości (...)wynosi obecnie kwotę 752.733 zł, oraz przestrzegając zapisu, że naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany rzeczywiście poniósł wspomnianą kwotę należało pomniejszyć o wysokość odszkodowania przyznanego decyzją z 1959 r. Aby ustalić rzeczywistą wartość ówczesnie określonego odszkodowania, Sąd zwaloryzował przyznaną kwotę metodą opartą na klauzuli zmiany średniego wynagrodzenia. Odszkodowane przyznanego decyzją z 1959 r. wynosiło 16.024,76 zł, a przeciętne wynagrodzenie w 1959 r. wynosiło 1.453 zł, zatem przyznane odszkodowanie stanowiło równowartość ok. 11 miesięcznych wynagrodzeń. Przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej w 2014 r. wynosiło 3.783,46 zł, tj. netto 2.702,46 zł, zatem 11 miesięcznych pensji stanowi kwotę około 29.700 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe argumenty, Sąd uznał za zasadne powództwo o odszkodowanie w zakresie szkody rzeczywistej i na podstawie art.160 k.p.a. orzekł jak w pkt 1 wyroku. Wysokość należnego odszkodowania w związku z wywłaszczeniem nieruchomości nr (...) (752.733 zł) została pomniejszona o kwotę zwaloryzowanego, wypłaconego wcześniej odszkodowania (29.700 zł), co dało kwotę 723.033 zł – w pozostałym zakresie (także w zakresie odszkodowania za działkę nr (...) z uwagi na zasadność zarzutu przedawnienia) powództwo oddalono, o czym orzeczono w punkcie 2. wyroku

O odsetkach od zasądzzonego roszczenia Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 481 k.c., wskazując, że poprzednik prawny powoda wezwał pozwanego do zapłaty stosownej należności określając termin spełnienia świadczenia na 14 dni. Wezwanie zostało doręczone pozwanemu 6 czerwca 2012 r., a zatem od 21 czerwca 2012 r., pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Kwestia wymagalności roszczenia i związanego z tym opóźnienia w jego realizacji jest niezależna od zasad określania wysokości odszkodowania. Jedynie w wyjątkowych sytuacjach związanych np. ze wzrostem cen nieruchomości (stanowiących podstawę określenia wysokości odszkodowania) między momentem wezwania do zapłaty, a momentem ustalenia odszkodowania można skutecznie domagać się zasądzenia odsetek dopiero od daty wydania opinii lub od daty wyrokowania. Obecnie od kilku lat sytuacja na rynku obrotu nieruchomości jest stabilna (lub wykazuje tendencję spadkową), a zatem powód uzyskując odsetki od daty wezwania do zapłaty nie będzie podwójnie wzbogacony raz z tytułu odsetek za opóźnienie, drugi raz z powodu wzrostu

wartości nieruchomości. W tych obocznościach brak jest podstaw, by odmówić powodowi prawa domagania się odsetek zgodnie z ogólnie obowiązującą zasadą nakazującą ich zasądzenie od daty wymagalności.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

Apelację od ww. wyroku wniosła strona pozwana zaskarżając go co do punktu 1. W zakresie, w jakim Sąd zasądził od pozwanego Skarbu Państwa na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwoty 723.033 zł od 21 czerwca 2012 r. do 14 lipca 2015 r. Skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 363 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. przez ustalenie odszkodowania według cen z daty orzekania, a jednocześnie zasądzenie odsetek od tak ustalonego odszkodowania począwszy od daty wcześniejszej niż data ustalenia odszkodowania i powołując się na powyższy zarzut wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części, tj. w punkcie 1 w zakresie, w jakim Sąd zasądził od pozwanego Skarbu Państwa na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwoty 723.033 zł od dnia 21 czerwca 2012 r. do dnia 14 lipca 2015 r. i oddalenie powództwa w tym zakresie i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od przeciwnika procesowego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Niekwestionowane przez skarżącego ustalenia faktyczne Sądu I instancji są prawidłowe i znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, ocenionym należycie, z zachowaniem zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, zatem Sąd Apelacyjny przyjmuje je za swoje i czyni podstawą własnego rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny uznał za trafny podniesiony w apelacji zarzut, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem przepisu art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem w zakresie orzekania o odsetkach w przypadku wypłaty odszkodowań w przypadku, jak analizowany, obowiązuje zasada taka, że szkodę obejmującą utratę prawa własności nieruchomości szacuje się według jej stanu w dacie wydania decyzji, a cen aktualnych w dacie orzekania. Rzeczywista szkoda polega bowiem na uszczerbku w dobrach poszkodowanego, polegającym na różnicy między ich stanem będącym wynikiem zdarzenia szkodzącego a stanem jaki istniałby, gdyby zdarzenie to nie wystąpiło. Przyjęcie zasady, że szkodę ustala się według wartości na datę orzekania o odszkodowaniu uzasadnia przyjęcie, że wierzyciel nie ponosi negatywnych skutków spadku wartości pieniądza w okresie od wymagalności zobowiązania do orzekania o obowiązku zapłaty przez dłużnika, zapewnia zatem pełną rekompensatę i odsetki należą się od daty wyrokowania (tak Sąd Najwyższy w powołanym w apelacji orzeczeniu z 7 lipca 2011 r. w sp. II CSK 635/10 a także Sąd Apelacyjny w Warszawie w ostatnim wyroku z 16 września 2015 r. w sp. I ACa 704/14).

Zważywszy na powyższe, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia dywagacje na temat wymagalności roszczenia i opóźnienia dłużnika od momentu wezwania go do zapłaty są w tych okolicznościach zupełnie nieuzasadnione. Można mówić o opóźnieniu w zapłacie świadczenia przez dłużnika od daty wezwania w sytuacji, kiedy jego wysokość jest niesporna, jednak w przypadku analizowanym tak zasada jak i wysokość odszkodowania została przez pozwanego już w odpowiedzi na pozew zakwestionowana i szkoda została zindywidualizowana przez powoda dopiero w toku postępowania sądowego, a jej wysokość ustalona dopiero na podstawie pisemnej opinii biegłego sądowego M. S. oraz jego ustnych wyjaśnień złożonych na rozprawie. Poza tym, wbrew temu co przyjął Sąd I instancji, wcale argumentem przemawiającym za tym, że odsetki należą się od daty wezwania nie jest to, że ceny nieruchomości nie uległy zmianie. Przeciwnie - skoro te ceny aktualnie są takie same jak w dacie wezwania do zapłaty, nie uzasadnia to zasądzenia odsetek od daty wezwania.

W konsekwencji, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., przyjmując ustalenia faktyczne Sądu I instancji za własne i wystarczające do rozstrzygnięcia, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten tylko sposób, że datę początkową biegu odsetek ustalił na dzień 15 lipca 2015 r., oddalając powództwo w pozostałym zakresie;

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 oraz art. 99 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417 ze zm.) oraz § 6 pkt 7 i 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. 2013 r., poz. 461 ze zm.).

Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga Jacek Nowicki Ryszard Małecki

--	--	--